

PEMBE TUVALET

TOLGA
GÜMÜŞAY

Remzi Kitabevi

4. BASIM

TOLGA GÜMÜŞAY 1972 yılında Gönenli ailesinin görevli bulunduğu Uzunköprü’de doğdu. Lise öğrenimini 1990 yılında Kadıköy Anadolu Lisesi’nde tamamladı. 1994’te İstanbul Üniversitesi İşletme Fakültesi’ni bitirdikten sonra Marmara Üniversitesi’nde Örgütsel Davranış üzerine yüksek lisansını tamamladı. İlk romanı *6 Yıl Tam Pansiyon* 2001’de yayımlandı. *Hiç Kimsenin Kenti* adlı romanı İz TV, *Kareli Öyküler* başlıklı fotoğraflı öykü projesi Habitat TV tarafından belgeselleştirildi. Çağdaş bir İstanbul yazarı olarak da tanınan Gümüüşay, insanın varoluşuna ve yaşadığı kentin tüm zamanlarına karşı beslediği tutkuyu; akıcı üslubuyla roman ve öykülerine yansıtılmaktadır.

Bütün eserleri:

6 Yıl Tam Pansiyon (2001)

Pembe Tuvalet (2004)

Geleceği Görme Ortaklığı (2005)

Keskin Naneli Öyküler (2006)

Anormal (2008)

Hiç Kimsenin Kenti (2010)

Hazırlıksız (2012)

Kareli Öyküler (2017)

Genç Kareli Öyküler (2018)

İstanbul Kareli Öyküler (2018)

İstanbul Maviyken (2020)

Veli (2022)

Ceplerine Çiçek Dolduran Çocuk (2023)

Kaçak Roman (2025)

TOLGA GÜMÜŞAY

PEMBE
TUVALET

Remzi Kitabevi

PEMBE TUVALET / Tolga Gümüşay

© Remzi Kitabevi, 2026

Her hakkı saklıdır.

Bu yapıtın aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

Yayına hazırlayan: Ceyhan Usanmaz

Kapak tasarımı: Kadir Kaya

ISBN 978-975-14-2289-7

Bu kitabın ilk üç basımı Altın Kitaplar tarafından yapılmıştır (2017).

DÖRDÜNCÜ BASIM: Mayıs 2026

Kitabın basımı 1000 adet yapılmıştır.

Remzi Kitabevi A.Ş., Akmerkez E3-14, 34337 Etiler-İstanbul
Sertifika No: 10705

Tel (212) 282 2080 Faks (212) 282 2090
www.remzi.com.tr post@remzi.com.tr

Baskı ve cilt: Seçil Ofset, 100. Yıl Mah. Matbaacılar Sitesi
4. Cad. No. 77, Bağcılar-İstanbul
Sertifika No: 44903 / Tel (212) 629 0615

Rüzgâr'a...

*“Rüyamda kelebek olduğumu mu gördüm,
yoksa şu an insan olduğumu düşleyen
bir kelebek miyim; bilmiyorum.”*

CHUANG TZU

I

ÇALAR SAATİN CIRTŁAK ZİLİ... *Beynimi delip geçiyor. Karşımda açık bir ders kitabı var. Kaçırمامam lazım sınavı. Kapıyı vurup çıkıyorum.*

Her yer karanlık. Duvara tutunarak inmeye çabalıyorum. Basamaklar bitmiyor. Dipsiz bir kuyu burası. Devam etmeli yine de. Başka seçeneğim yok...

Koca bir heykelin dibindeyim. Bulduğum taraf puslu, heykelin arka yakası pırıl pırıl. Ansızın lise müdürüm beliriyor karşımda. Cetvelini sallayarak üstüme yürüyor... Birkaç adım geri çekiliyorum. Puslu yana kışkışlanmaktan... Nefret ediyorum.

Heykelin öteki tarafındayım. İlk kez. Sahiden parlak burası. Geçmezdim aslında. Geçmezdim sınırı ama...

Daracık bir sokak. Yıkık dökük binaların ortasındayım. Arada bir dönüp arkamı kolaçan ederek hızlı hızlı yürüyorum. Kaçıyorum.

Balkonlar... Binaları birbirine bağlayan ipler... Gökyüzü çamaşır dolu. Kazaklar, formalar, çarşafklar, çoraplar hızla geçiyor gözümün önünden. Hepsi gri tonlarda.

Birden onu görüyorum yukarıda. Renkli. Bir tek o renkli: Pembe Tuvalet.

8 Rüzgâr pembe eteklerini coşkuyla dolduruyor, ipek kumaşını ritmik devinimlerle salınıyor, içindeki görünmez peri omuzlarını hoyratça oynatıyor.

Hayranlıkla izliyorum... Aradığım oymuş meğer. Güzel ve özgür. Sıcak ve ulaşılmaz. Dingin ve kışkırtıcı. Herkesi peşinden sürükleyebilecek kadar çekici, hiç kimseye gereksinim duymayacak kadar güçlü. Bir çamaşır ipinde dünyaya meydan okuyor, her hareketinde evrenin bir başka sırrını açığa vuruyor. İlahi dansına beni de davet ediyor.

Peşindeler. Kalabalıklar. Yakalarlarsa öldürecekler, biliyorum. Pembe tuvaletin apartmanına girdiğim için tüm bunlar. Kurtulamayacağımı hissediyorum. Yine de çıkıyorum basamakları can havliyle. Kapılara vuruyorum, kimse açmıyor. Bağırıyorum, sesim çıkmıyor. Tek bir kat kaldı geriye. En son kat. Son bir umut.

Işık madeni var sanki basamakların bittiği tepede. Çekip alıyor beni içine. Dairenin kapısı ardım sıra örtülüyor. Kıl payı dışarıda kalıyorlar. Ayak sesleri bile karanlık. Uzaklaşıyorlar.

Her şey, her yer ıslıl ıslıl. İrili ufaklı ışık kaynakları göz kırıyor dört yanda. Bunların merkezlerinden çıkan simli çizgiler birbirinin içinden geçerek ilerliyor. Kesiştikleri noktalarda rengârenk patlamalar oluyor. Nereye gittiğini, ne yaptığını bilen canlı varlıklar gibiler. Her birinin diğerlerinden bağımsız bir hareket biçimi var. Hep birlikte aydınlığı oluşturuyorlar. Aydınlığı çok gördüm ama doğuşuna ilk kez tanık oluyorum.

Bu yıldızlı, beyaz gökyüzünün dinginliğiyle aynı titreşimde hareket eden biri var içeride. Göremiyorum ama biliyorum.

Bardaktan dökülen içkinin şırlıtısı... Bir ara turuncusu belirip kayboluyor.

İğne hışırdatarak plağın üstüne oturuyor. Altın renkli gramofon yelpazesinden bir kesit. Görünmesiyle ışığın içinde erimesi bir oluyor.

“La Vie En Rose!” Tanıdık biri mi söylüyor, yoksa melekler mi?

Elimde kristal bir kadeh var şimdi. İçinden gökkuşağı geçiyor. Onunkine dokunuyor. Çın!

“Pembe tuvalete içelim... Ve onu görebilenlere... rebilenlere... lenlere... lere...” Son kelime boşlukta yankılanıyor.

Dans ediyoruz.

Kendimizden geçerek...

Sonsuza yükselerek...

Hiçliğe savrularak...

Her şeyi anlayarak...

Dans ediyoruz.

II

ÇALAR SAATİN CIRTSLAK SESİYLE yerimden sıçradım. Camın altındaki kadranda saniye başı kafasını sallayan tenekeden horoza tek göz atarak, parmağımı alarm piminin üzerine bastırdım. Zamanın işlemediği bir gezegenden ışınlanıp indiği yerde ilk iş olarak çığırkan bir saatle haşır neşir olmak zorunda kalan beynim değişime ayak uyduramamıştı. Vurgun yemiş gibiydim. Öyle hızlı ve derinden gelmişim ki; nefesim göğsüme sığmıyor, uzuvlarım karıncalanıyor, şakaklarım zonkluyordu. Bilincim öteki tarafta bir yerlerde takılmış olmalıydı. Boş gözlerle etrafımdaki nesnelere taramaya koyuldum. Hafif müzikle karışık parazit yayını yapan bir radyo... Nar rengi çubukları ısıdan çok ışık saçan elektrikli bir soba... Cam kenarına yaslanmış muşamba örtülü demir bacaklı bir masa, onun üstünde açık sayfası salyalar ile ıslanmış istatistik kitabı... Ve tüm bunları, masaya yanaşık bir tahta portatif sandalyenin üzerinden gözlemleyen bir beden... Benim bednim... Her zamanki odam... Niye döndüm ki buraya? Ne zaman döndüm?

Odanın ortasına doğru yalpaladım. Gövdem başımı taşımakta zorlanıyordu. Patikli ayaklarımı yere bastırınca iğneler batıyor, saatlerce masayla yanağım arasında mahsur kalmış sol kolum acılı bir nekahet dönemi geçiriyordu. Kenarları süngerle çevrili kapıyı açmamla kendimi koridordan gelen dondurucu hava dalgasının içinde buldum. Lekeli gri yolluğu kalp atışlarım kadar düzensizce adımlayarak banyoya yöneldim. Derin bir nefes alıp cesaretimi topladıktan sonra, yüzüme buz gibi sudan bir avuç çarptım. Donakalmış suratımı nemli havluyla boş yere kurulamaya çalıştım. Sabah sabah teşrif etmekte tereddüt gösteren bilincimi bu kez soğuk şoku nedeniyle hepten yitirmiş olarak tam gaz odaya koştum. Sobayla kucaklaştım. Parmakuçlarımdan başlayıp ağır ağır gövdeme yayılmakta olan sıcaklık, damarlarımdaki akışkanlığı artırarak kanı beynime ulaştırdıktan birkaç dakika sonra günün ilk mantıklı sorusu baloncuk gibi patladı kafamın içinde: Sınav bugün müydü, dün mü?

Ders çalışırken sızmanın tek iyi tarafı sabahleyin tekrar giyinmek zorunda olmamak. Kapı tarafındaki koltuğun üzerindeki paltoma göz attım. Sanki paltıyla koltuğa uzanmışım da sonra içinden usulca sıvışmışım gibi dolu dolu görünüyordu. Bir çırpıda sırtıma geçirdim. Antrede patiklerimi çıkarıp botlarımı bağladım. Genel kapı önü –cüzdan, paso, anahtar–kontrolünü yapmadan aceleyle en üst kattaki dairemin kara kapısını vurdum, çıktım. Apartman otomatı haftalardır çalışmıyordu. Duvardan destek alarak görünmeyen basamaklara daldım. Her yanı kaplayan karanlık; ağzımdan, burnumdan, ruhuma da kaçmaya başladı. Bu sıkıntıyı ancak gün ışığıyla kapı dışarı edebileceğimi düşünerek koşar adım sokağa fırladım.

Kar mı yağmur mu olduğunu ayırt ve merak etmediğim ıslak, sinir bozucu tanecikler hücum etti suratıma. “Sulu kar-
dır,” diye mırıldandım, düşünebildiğimi kanıtlamak isterce-
sine. Mahallede ismini bildiğim tek esnafa, Yaşar Bakkal’a gi-
rip mahmur ve akortsuz bir ses tonuyla gazete istediğimi ge-
veledim.

“Hangisini vereyim?”

Tezgâhın üzerine logoları görünecek biçimde dizilmiş yı-
ğından herhangi birini kaptım. Yerine buruşuk bir kâğıt para
bıraktım. Yaşar Amca, dudaklarını oynatarak para üstünü sa-
yarken hemen kapaktaki tarihe göz attım: 7 Şubat Çarşam-
ba. Bugün, dünün ertesi günüydü! Uyandığımdan beri ilk kez
burnumdan nefes aldım. Yani sınavı kaçırmamıştım. Dün ge-
ce yatmış, bu sabah kalkmıştım. Oysa aradan bin yıl geçmiş
gibiydi!

Köşeleri yosunlanmış cam vitrini yoğurt kâseleri ve meş-
rubat şişeleriyle dolu buzdolabına doğru yanaşıp diğer müş-
terilerin önünü açarken, cüzdanımın içinden dörde katlı sı-
nav çizelgesini çıkardım. İstatistik: 7 Şubat Çarşamba. Bir kez
daha gazete logosunun altındaki tarihle karşılaştırdım. Pi-
yango vurmuş kadar sevinçliydim. Yaylı kapıyı neşeyle çeker-
ken Yaşar Amca’nın uyarısıyla geri döndüm. Para üstünü ce-
bime tıktırdım. Poşeti ve köpeğiyle içeri girmeye çalışan ak
saçlı madama yol verdikten sonra yeniden sokağa çıktım.

Üç beş adım ilerlemiştim ki, içimi kemiren eksiklik duygu-
sunun sobanın fişini çekmemiş olmaktan kaynaklanabileceği
düştü aklıma. Ayaklarımı sürüyerek apartmana döndüm. Ho-
lü yıldırım gibi geçtim. Karanlığa tırmanmak, inmekten da-
ha kolaydı. Ezbere adımlarla ilerledim. Üçüncü kata ulaştığı-

mı fark edemeyince, sol ayağım basamak zannettiği boşlukta asılı kaldı. Sonra da bedenim, kırk santimetre yüksekliğindeki hayali merdivenden aşağı kayıverdi. Bu ânı ya da karanlıkta boşluğa düşme dehşetini çok kısa bir süre önce yaşadığım hissine kapıldım. O zaman peşimden kovalayan birileri de vardı... Rüyadaydı ama o. Yalnızca rüyada!

Sobanın çubuklarının soluk, prizin de boş olduğunu yerinde tespit ettikten sonra da kurtulamadım hiç alışkın olmadığım bu huzursuzluk ve uyumsuzluk hâline. Hepsini tanıyordum ama yine de yabancı gibiydim; bu mahallenin de, az önce girip çıktığım kendi evimin de, hatta kaldırım eziz duran şu botlu ayaklarımın ve kıvrılmış gazeteyi tutan kızarmış elimin de. Sıkı dokunmuş bir tülün ardından izliyordum olanı biteni. Gözümün önünde değildi yalnız tül perde, zihnime geriliyordu.

Ermeni Okulu'nun kapısının önünden geçerken saatimi kontrol ettim; erkenci bile sayılırdım. Harbiye'ye doğru köşeyi döndüm. Atıklarının arkasına gizlenen, buhar saçan sokuklarının ardında yüzleri bulanıklaşan insanlar geçti yanımdan. Birinin şemsiyesinin teli saplandı kafama. İlgilenmedi bile. Ben de ilgilenmedim. Köftecinin kızarmış soğan ve baharat kokan havalandırması yaladı yüzümü. Annemin yanında, aydınlık mutfağımızda olmak istedim. Bu sabah ilk kez bir şey istedim. Boş bir taksinin şoförü iki kesik kornayla davette bulundu. Hiç istifimi bozmadan yoluma devam ettim. Belediye otobüsü bekleyenler üst üsteydi. Kalabalığı yarararak durağı geride bıraktım. Hem yürümek iyi gelirdi belki. Temiz hava insana iyi gelirdi.

Fena da gelmedi. Yağıştan kaçanların boş bıraktığı geniş

kaldırımlarda dilediğimce yol aldım. Kaldırımın askeri müze-ye yakın tarafında yürürken, askerin birinin kulağımın dibinde üfürdüğü düdük ve TRT binasının hizasındayken pantoloma çamur sıçratan bir başka arabalı düdük dışında canımı sıkın herhangi bir şey olmadı. Hatta kavşaklarda, trafik ışıkları hangi rengi gösterirse göstereyim kımıldaymadan, öfkeyle duman saçan araçların arasından kıvrak hareketlerle ilerlemeye devam etmek hoşuma bile gitti.

Her şey yoluna girecek gibiydi, ta ki parkın sağından hafifçe yokuş çıkarak Taksim'e yaklaşınca kadar. Evlendirme dairesinin altında ansızın başım zonklamaya, ayaklarım ağrılamaya başladı. Durakları arkadan dolaşarak ışıklara kadar sürükledim gövdem. Kırmızı yanıyordu. Beklerken başım sola döndü, gözlerim meydana takıldı. Heykel mıknaştıran oyulmuştu, bense toplu iğneydim sanki. Tüm gücüyle iç organlarımı kendisine doğru çekiyordu. Kaskatı kesildim. "Uyan artık," diye mırıldandım. "Rüya çoktan bitti. Uyan!"

Yeşil ışık yandı. Cumhuriyet Heykeli'ne sırtımı döndüm. Adım atamıyordum. Sol ayağımı elimle kaldırıp odun taşır gibi kırk santimetre ileri koydum. Eğer bacağım bağımsızlığını ilan etmediyse beynimle aralarındaki iletişim hattı kopmuş olmalıydı. Peki neden şimdi? Neden yaya şeridinin üzerindeyken ve şu kahrolası meydandan bir an önce uzaklaşmam gerekirken? İnsan düşünmeden yürüyebiliyor da, yürümeyi düşününce neden böyle zorlanıyor? Sağ ayağımı ötekinin yanına getirdim. Peki, niye bebekliğimden beri ilk kez bu sabah emektar bacaklarım söz dinlemiyor?

Sıkı bir omuz darbesiyle sarsıldım. Arkasına bakmadan yoluna devam eden züppeye söyleniyordum ki, yürüyemediği-

mi unuttuğumdan olacak, yeniden yürümeye başladım. Ayaklarımı görmemek için başımı yukarı kaldırarak çabucak yolun karşısına geçtim. İnsan yığınlarının karman çorman kuyruklarda dolmuş beklediği ara sokağa daldım. Bir otelin aynalı camında, şapkası uçmasın diye elini başına koyanlar gibi yürüyen silüetimi gördüm. Sağ elim saçımın üstündeydi. Şapkam yoktu. Galiba aklımı yerinde tutmaya çalışıyordum.

Kapısı açık bekleyen Avcılar otobüsündeki tek kişilik asosyal koltuklardan birine oturdum. Sıkmaktan iyice buruşmuş gazeteyi açıp alışkanlıkla sayfaları çevirmeye koyuldum. Göz ucuyla şoför koltuğunu kesiyordum. Çabucak hareket etseydik bari! Her türlü saçmalığın mümkün gözük­tüğü şu sabah, bir an önce uzaklaşsaydık buralardan. Bizim üniversitede okumalarına ve her sabah aynı otobüsle seyahat etmemize karşın ilk üç-dört karşılaşmada selamlaşmadığımız için arkadaş olma şansını sonsuza dek yitirdiğim iki çocuk bindi arabaya. Onlar başından beri arkadaştı. Gazeteyi yüzüme tuttum. Beni görmemiş gibi yaparak her zaman seyahat ettikleri arka beşliye doğru ilerlediler. Güzel bir genç kadın, parfümünü savurarak geçti. Arka tarafı beğenmemiş olacak, geri dönüp önümdeki koltuğa yerleşti. Geriye attığı saçları gazetemin üzerine yayıldı. Başımı çevirip baktı. Sanırım birinin bir şey söylemesi gerekiyordu: Nedense ben özür diledim.

Başpehlivan kılıklı şoför kontağı çevirdi, otobüsten gersin geri atladı gitti, kendine çay aldı, dumanını vakumlarcasına ciğerlerine çektiği sigaranın izmaritini usta bir parmak fiskeyle fırlattı, bıyıklarıyla oynadı, camları buğulanmış plastik bir kabinde oturan arkadaşlarıyla ilkel el kol hareketle-

ri aracılığıyla anlaştı, dikiz aynasını kurcaladı. Sonunda başka bir iş bulamadığından olacak, sertçe gaza basarak otobüstekileri umutlandırdı. Tam bu anda iki yaşlı teyzecik devreye girdi. Biri beklemesi için şoföre yalvarırken, diğeri gişeye yöneldi. Biletçi bozuğu çıkışmayınca verdi verıştirdi. O sırada genç bir kız kendisinin parayı bozabileceğini belirterek ortamı yatıştırdı. Yaşlı teyze; kıza, biletçiye ve şoföre dualar ederek arkadaşıyla birlikte otobüsün ön sırasındaki koltuğa yerleşti. Ve nihayet otobüs iç parçalayan bir homurtuyla sarsılarak hareketlenmeyi başardı.

Saatime baktım. Aslında sınava epey zaman vardı. Ama benim beklemeye tahammülüm yoktu. Hele bu sabah... Hele Taksim'in göbeğinde... Hiç yoktu! Unkapanı Köprüsü'ne ulaşmaya dek diken üstünde oturdum. Biri omzumdan tutarak, "Bizimle geleceksin," dese, şoför beni daha uzağa götürmemek konusunda emir aldığı söyleyip otomatik kapıyı gösterse, hatta yolculardan birinin inmek üzere düğmeye basmasıyla koltuğum vidalarından kurtulup Cumhuriyet Heykeli'ne doğru ışık hızıyla fırlasa şaşırırdım belki ama büsbütün hazırlıksız da yakalanmazdım. Her göz kırpışım da benzer felaket senaryoları çakıyordu nasılsa gözbebeklerimin arkasında.

Otobüs Saraçhane Yokuşu'nu tırmanırken, içgüdüsel bir büzüşmeyle tehlikeye açık alanını olabildiğince daraltmış gövdem, yavaş yavaş genleşmeye başladı. Soluk borumun çapı sanki biraz genişledi. Bir yerlere tutunma gereksinimini abartarak öndeki koltuğun demirini bükercesine sıkıca sağ elim, kendisini kucağıma bırakınca da dünyanın sonunun geldiğini fark etti. Sonrası Taksim'den uzaklaşarak, uzaklaştıkça rahatlayarak geçti.

Kafaca da oralara, dün geceye ya da bu sabaha dönmemek için otobüs ilerledikçe değişen manzaraları seyre daldım. E-5'e bakan sıvasız, saksısız balkonları; kamyonunun kasasına yapıştırdığı vecizenin arkasında durabilecek kalıpta olup olmadığına merak ettiğim şoförlerin suratlarını; üstgeçitleri iş merkezi olarak kullanan seyyar satıcı ve dilencileri; askere gidebilmek için bile defalarca kuyruğa girmek zorunda olan gençlerle dolu şube bahçesini; yan şeritteki arabada sere serpe oturan etekli kızın bacaklarını; ezilerek asfaltla bir olmuş kediciğin nasılsa hâlâ havada titreyen kuyruğunu...

III

SINAVDA AKLIMA GELENİ KARALAYIP süre dolmadan çıktım. Amfi kapısının önünde kıkırdayarak arkadaşlarını bekleyenlerin arasından sıyrıldım. Koridoru geride bırakıp doğruca işletme fakültesi kantinine girdim. Kâğıt oynamaktan çok sosyalleşme derdindekilerin yüzeysel samimiyetleri; duvar tarafındaki masalarda birbirlerinin yüzüne dahi bakmadan etrafı kesen sözde arkadaş topluluklarının kısık, sinsî gözleri; kucak kucağa oturmuş teşhirci sevgililerin bir gözü dışarıda öpücükleri; sınav sorularını yanlış yanıtlayan arkadaşlarına kitap sayfalarını gösterirken, onlar için üzülüyormuş gibi yapanların gizleyemedikleri memnuniyetleri; bekleyeni varmış edasıyla etrafı kolaçan ederken aslında bir tanıdığa rastlayıp yanına yamanma derdinde kapının önünü kalabalıklaştıranların sahte meşguliyetleri...

Hiç sevmezdim şu kantini ya, bugün kalabalığın içinde olmaya gereksinimim vardı. Ya da yalnız kalmaya cesaretim yoktu. Ucu kantin kapısına kadar uzanan çay kuyruğunun en arkasına geçtim. Orkestrasıyla buluşan şef ciddiyetiy-

PEMBE TUVALET

TOLGA GÜMÜŞAY

“Balkonlar... Binaları birbirine bağlayan ipler... Gökyüzü çamaşır dolu. Kazaklar, formalar, çarşafklar, çoraplar hızla geçiyor gözümün önünden. Hepsi gri tonlarda. Birden onu görüyorum yukarıda. Renkli. Bir tek o renkli: Pembe Tuvalet.

Gökyüzü görkemli bir balo salonu, o ise şöenin kraliçesi sanki. Rüzgâr pembe eteklerini coşkuyla dolduruyor, ipek kumaşı ritmik devinimlerle salınıyor, içindeki görünmez peri omuzlarını hoyratça oynattıyor.

Hayranlıkla izliyorum... Aradığım oymuş meğer. Güzel ve özgür. Sıcak ve ulaşılmaz. Dingin ve kıskırtıcı. Herkesi peşinden sürükleyebilecek kadar çekici. Bir çamaşır ipinde dünyaya meydan okuyor, her hareketinde evrenin bir başka sırrını açığa vuruyor. İlahi dansına beni de davet ediyor.”

Taşra yaşantısından Beyoğlu'nun ürpertici arka sokaklarına sürüklenen bir arayış serüveni. Rüyasında gördüğü pembe tuvaletin peşinde; kendisini, aşkı ve hayatın gizlerini arayan genç bir adam. *Hiç Kimsenin Kenti, İstanbul Maviyken ve Kaçak Roman*'ın yazarı Tolga Gümüşay'dan.

www.remzi.com.tr

ISBN 978-975-14-2289-7

9 789751 422897

KDV'den muaftr